

Det var en gång en gård vid en sjö, långt ute på landet, där kvällsdimman lade sig över stränderna innan solen riktigt hade gått ner. Sjön var djup och mörk. På goda dagar speglade den himlen, men på dåliga dagar var den svart, som om den inte hade någon botten alls.

På gården bodde två syskon, en pojke och en flicka. Han hette Ari, hon hette Una. De hade ofta blivit varnade för sjön.

“Gå inte för nära stranden när dimman kommer”, sa deras mamma. “Och om ni ser en vacker grå häst vid vattnet, rör den inte.”